

Cezarina Adamescu

Vârstele spiritului
-poeme-

Editura ARIONDA

Coperte: **Mirela Radu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMESCU, CEZARINA

Vârstele spiritului/ Cezarina Adamescu - Galați:
Arionda, 2008

ISBN 978-973-8349-38-4

821.135.1

I

**Aproape de mirare
1983**

Dincotro?

*Feeric
trena zăpezii –
caier incendiat de sublim,
univers asumat
dis-de-cu-primăvară.
Fiecare fulg migrator
sângerând corola clepsidrei.
Tandrețe-n averse,
mari inundații nostalgice
dincotro ?
Selene
rănește cu secera
pruncii nenăscuți
ai făgăduinței...*

Câte un semn

*dovadă
că pentu tine exist
deși atâtea lumini
îți invadează pupila:
tulburi morile de (cu)vânt
cu un evantai
de tandre capricii
pe care nici acum
nu mă încumet
a le numi
fericire
la prima vedere...*

Din pricina ninsorii

*Senzația că nimic rău
nu ți se poate întâmpla:
filigranat
jerseul poeziei...
Precauțiile inutile
când mâinile miros
a merișor,
a salcâm înflorit,
a tuberoze...
Șuieratul de tren
nu înseamnă neapărat,
o, nu!
Nici un deznodământ
din pricina ninsorii
nici un dezastru –*

Simpla alegere

*Cascade fugite de miercuri
și joi
peste mirosul amiezii
de anul trecut;
torente de mângâieri
dispuse a mângâiere,
săruturi – a sărut,
intarsii cu vise-n durerile facerii,*

*resturi vinovate
din carnea cuvintelor...
Sprijiniți-vă de o stea
a cărei murire
e simplă alegere...
Restul –
concluzie de tras
oiștea singurătății.*

Colocvii de meteori

*Mâine
fără nici un risc
vom vâna în matricea luminii
cozi de comete;
la cel dintâi semn
să fii gata.
Fraudulos trecând
frontiere admise
vom contempla prin
vitrării
câteva fenomene vizuale
cum ar fi vidul albastru,
izvorul logodnei astrale,
entuziaste colocvii de meteori.
De mâine
ca un simbol
se va întipări în ether
ritualul apăsării trăgaciului !...*

Ger peste vișini

*Lasă-mă să ghicesc
ce vrea toboșarul acestui
anotimp
ciuruit de pliscul
păsării însoțitoare.
Să născocesc explicații pedestre
pentru numele adoptiv
al spectacolului amiezii.
Același roi de asociații obscure
ies din perimetrul telepatic.
Dar cum să mai iei în serios
acest monolog în surdină
când hohotele de râs ale
clorofilei
- trase la indigo –
iradiază ger
peste vișini...*

Sosia

*Despre sosie știu
numai atât cât despre mine
știu:
în spatele noimei,
pitită,
în continuă ardere*

*pentru asumarea unui
destin,
dar atât de uimită,
atât de uimită
când licit,
la orice inventar oportun
un altul deja pregătit
cu câteva șoapte în plus
are mereu altceva
de spus...
Celelalte accesorii
mimate-trucate-furate
nu sunt decât
un fad crochiiu
a ceea ce nici eu
nu mai știu...*

Plonjări pantomimice

*În arhipelagul târziului
închipuind volute,
tăcerea tăcere acuză.
Vânzătorul de elixir
înspre ziuă,
a fost găsit sugrumat.
Seismograful înregistrează
misterioase prefaceri secunde,
plonjări pantomimice*

*evantai de mirări...
Și-ntr-un acces de
râsu' plânsu'
gâlgâit echivoc
continui să cred
că mai poți veni,
călare pe un fluture...*

Poem în fața oglinzii

*După atâtea nesupuse fugi
inutil logodite cu stări,
iată și acest loial colocviu
presimțit ca o răsufare de aripi.
Privește-ți ochii înfrunziți
în care seara picuri
câțiva stropi de colir.
Ia uite!
Semnul acesta abia perceptibil...
Recunoaște că ieri nu-l aveai!
De ce? E doar inofensiv.
Pe aici a săpat roua tranșee
urmele sunt evidente,
nu încerca să negi.
Din cele trei păsări împăiate
una îți e complice,
pe cine crezi tu că minți?...*

Reconstituire

*Loc repaus pentru lumină,
stop cadru pentru sublim:
la ceasul când se deschid
pocnind asurzitor
mugurii lacuștri,
tulbure și seducător
miez de echinox
smarald și topaz...
Delirul tăcerii
binecuvântându-mi nesomnul,
cu milioane de brațe
încolăcindu-mă
într-un vis magnific;
la ceasul, desigur, acesta,
ecoul crengii rupte
îmi reconstituie suflarea:
câtă lumină – tot atâta umbră...*

Neutralitate mătăsoasă

*Uneori sunt ispitit
să te jefuiesc de cuvinte
- cupiditate agresivă –
abuziv răsturnând
terapia freatică a
confesiei.*

*Dar tu mă ierți
de fiecare dată mă ierți
și-mi oferi în compensație
o invazie de neutralitate
mătăsoasă
și-n buimăceala clipei
te faci că uiți
disputele intraductibile
și te-nspăimânți
abia când vămile mentale
fac piruete grațioase
prin subsolurile primitive
ale absurdului.*

Aproape de mirare

*Mă-nvârt mereu
aproape de mirare:
deși cuvintele îmi aduc
dovezi de nesfârșită
credință
tot ce încerc acum rosti
s-a mai cântat cândva,
de bună seamă.
Iau lecții ikebana
dar lujerii refuză să
m-asculte;
casa pe care-o ridic
cu migală*

*se află lângă ploaie,
mă simt spionat de-o furnică
pedepsit și învins
pentru ce n-am făcut încă
și tot nu mă dumiresc de ce
toate nuanțele posibile
ale verdelui meu panaceu,
amfore de iarbă,
par niște păpuși animate
dansând pe gheața artificială
a lucidității.
Acum scriu la lumina luceafărului
și părul mi se-nalbăstrește
de fantastice intemperii stelare...*

Acrobat vulnerabil

*Săgeți contopite-n ether
pasc din pajiștea amiezii
adumbrită de neliniști...
Și eu,
acrobat vulnerabil
la picioarele scrânciobului,
mă prefac, da,
mă prefac
că uit balansul gravitațional
al clepsidrei
și cu glas amuțit*

*strig așa,
către nimeni:
Oprește!
Oprește caruselul măcar până
mă vindec
de paloare!*

Vânătorul de sensuri

*Pentru frigul asurzitor
nu posed decât
o duzină de erori
și alte câteva înțelesuri
strict necesare
drapate fastuos între
arhitectura frunții
și umerii obrazilor.
Sigiliul vânătorului de sensuri
e cumpărat cu un surâs
derutant...*

Dor sfârșit

*Geana întredeschisă
iscă turbure
răsfârângeri lucide
ale unui rotund ideatic.
Geruri viclene –*

*în cercevele decolorate
ciocăniturile vântului
desenează fantasme.
Neascultate de nimeni,
ceasurile,
cuibărite-n odaie,
susură minutele unui dor
început în cunoaștere
și sfârșit
în nedumerire...*

Ninsoare poetică

*Nici parafa timidității,
nici măcar vitraliul căptușit
cu anecdote al refulării
nu pot împiedica dansul
fără de seamă al degetelor
noastre siameze
străpunse pios de
fulgerele inocenței,
în acordurile majore ale
liricii festive,
când fiecare celulă onirică
se desface la infinit
în cristale somnoroase
devenind ninsoare
poetică...*

II

Dialectica emoției 1986

Dialectica emoției

*Ornament la alegere:
supușenia frunzei
ostatecă-n regn,
mătasea sidefie a unui
crin presat
lângă obrazul
păsării poemului,
gesturi infinite
într-o idilă de gală.
Iluzii optice
în spirală dansând
și enigma schimbându-și grațios
cuvincioasele fețe...
Dincolo de toate acestea
eu
treaptă cu treaptă străbătând
dialectica emoției...*

Nacele de ceață

*După grațioase furtuni
mântuite de febră
pleoapele nămiezii;
de taină și sfânt
noroc fructifer
la câteva verste de orice
ispită...*

*Lepădate de sensuri
câteva impresii definitive,
vorbele tremurând
în prea scurte surtuce.
O, dar plânsul, auzi-l,
uimirea cum ticluie,
cât de târziu?
Buzna peste foarte șubrede curse
vai, încotro?
aceste alcătuiți provizorii,
simple, abia deslușindu-se,
nacele de ceață...*

Bilanț provizoriu

*Mâinile mele curgând
una înspre țărâna-țărână
cealaltă jinduind înfinitul.
Răstignire definitivă
pe coapsele aerului,
aplecare supusă, deși,
plină de somnolente capricii.
Cadril dănțuind pe acordul
dinaintea țâșnirii cuvântului.
În preajma trezirii,
primenindu-și suflarea,
statui ezitând
între fire
și lut...*

Vânt printre ideații

*Statornică pasere sunt
Străbătută mi-e viața de grații
De o mie de ori voi veni înapoi
Să respir vânt prielnic
acasă cu frații.
Fără odihnă mi-e trilul, mlădiu
Un drum nesfârșit printre ideații.
Cine mă vrea mânăstire să-i fiu
Un flutur din mână să-i scape...*

Epifanie

*Te-am recunoscut
în gestul frângerii pâinii
prin care
cu divină umanitate
ai binevoit să-ți împarți
trupul viu
moștenire făgăduită
și dată cu milostivenie
celor smeriți în duh
în semn de iubire jertfelnică...*

Devenire

*Iată-mă, în sfârșit,
gata să-mi deschid brațele
acolo unde voi întâlni
eul-tu într-o logodnă perpetuă.
Cum altfel
aș putea să răspund
numelui i – re – al
cu care m-ai chemat
de la nașterea sinelui?*

Prețul nemuririi

*Cobori din vis ca din străveche rună
Cum ochiul de Luceafăr luminează
Întreaga boltă de simțire trează
Și lauri veșnici fruntea-ți încunună.*

*Străbați genune și te-ntrupi aieve
Cutreierând adâncuri răcoroase
Și te-nsoțesc ondine luminoase
Născute chiar dintr-ale apei seve.*

*Se risipesc în urmă tulburi nouri
Și zvonuri de daimonic frig hlamidă
Desăvârșesc privirea ta lividă
Și blânde se aud pe rând, ecouri;*

*Te rătăcești fecund în somnul Firii
Străluminând o lume fără seamăn
Alături de Hyperionul geamăn
Născând un vis cu prețul nemuririi.*

Stelele în întuneric

*Cine suie
să atârne
steaua-n cuie?
Singuratec pe potece
dac-aș trece
cine poate
să m-ajute
să mă cațăr
să desferec
stelele din întunerec?*

Iartă cuvintele

*Sfarmă surcele
cuvintele
grele.
Zvârle trecute
cuvintele
mutele...
Săbii privirile
arse de ură;
iartă cuvintele
ce te durură...*

Iz de dragoste

*Rugăciunile înfloresc
ca stălpărilor de finic
în ziua Floriilor.
Merele din ferești
luminează la răsărit
precum ochii icoanelor.
Noi așteptăm încordați
să treacă iubirea
pe lângă umbrele noastre
prefăcându-ne,
strâns îmbrățișați,
că nu ne vom despărți
niciodată...*

III

Iubiri necesare 1987

Iubiri necesare

*Aceasta dintâi
împreună cu alte câteva
iubiri necesare
înflorește rotund,
rotundul acesta cu aripi
singurul de care se știe
în stare – sufletul meu
templul meu –
în care poemul își află izvor
la îndemâna oricui
merinde pentru duminici,
șfioasă ofrandă
la-nceput de-nceput,
cuibarul râvnit
pentru nașteri definitive.*

Stare perpetuă

*Mă risipesc
În tumultul culorilor;
albul de noapte
mă invadează.
De undeva,
o muzică veche
timid se strecoară.
E-o presimțire*

*ecoul ispitei pământului.
La facerea și desfacerea lucrurilor
particip cu singura mea
stare perpetuă: neverosimilul.*

Oricât aş muri

*Și iarăși devin anonima
captivă năucitorului vis
- travesti –
cum numai Hyperionului
sunt
rătăcită cu fața spre Cruce.
Convoi de luceferi
blând mângâindu-mă
și înstelându-mă-n frunte
c-un semn minuscul
dovadă că oricât aş muri
mă voi naște
în același misterios labirint
rătăcindu-mă.*

Trec

*Nu rămân
nici nu plec
zi de zi
mă petrec.*

Tu

*Cât mă uimești!
Fără să simt
mă locuiești!*

Clepsidră

*Fir de lumină
plăpândă;
întuneric
în ghemotoace;
să mă înghită
vorace
umbra mea
stă la pândă...*

Pe când

*Cum te-aproprii
demon blând
de privirea mea
pe când
cad toți îngerii-n abis
izgoniți din paradis...*

Să mă desprind

*Ce mușuroaie
de oseminte!
Să mă desprind
nu mai pot, ah,
de albele, blânde
mele cuvinte...*

Iar când

*din cuvânt
mă înfrupt
sorbindu-l
pahar de cucută,
fără-ndoială că lupt
cu propria-mi umbră
necunoscută...*

IV

Acoperiș pentru rugă 1994

Acoperiș pentru rugă

*Lipsiți de orgolii și vicii
Se scurg în derâdere anii
Și cât de puțini sunt amicii
Și ce numeroși sunt dușmanii...*

*Ia-mi, Doamne, din suflet toți spinii
Din inimă ia-mi întristarea
Și pune-mi la loc iarăși crinii
Și pune-mi pre limbă iertarea.*

*Ninsoare poetică-s anii.
Cuvintele mele sunt danii.*

*Întoarce-ți o clipă privirea
Și-oprește-mă, Doamne, din fugă
Să fiu pentru-ntreag-omenirea
Un ACOPERIȘ PENTRU RUGĂ.*

Fără de aripi

*Circulară matrice:
pe umerii firavi
semnale întoarse-n ecou
capătă sensuri opuse:
șuvițele fricii erori încolțesc
pe tâmpla grădinii...*

*În peșteri, miloase cișmele.
Sarea tăcerii devine
o dublă-ncercare de plâns,
râs golit de lumină
coborând în sughițuri
trepte onirice
în timp ce fără de aripi
paseri pustii înghesuie zorii.
Mereu mă trădează
ființa din mine:
înainte de-a ațipi
visez un pâlc de copii
și-apoi adorm cu creștetul
aplecat
peste cuțite...*

Descântec de viață

*Fi-mi-ai sfântă neumbră,
fi-mi-ai numărul par,
predicatul,
cuvântul barbar,
faptul și datul,
semnul ivit de întrebare,
răspuns la mirare.
Sunet acut în albă surzenie,
strigăt acut în muțenie!
Fi-mi-ai răsfăț*

*înainte de adormire,
subiect de cetire,
în codrul imberb
boncăluitul de cerb,
iar în deșert
firul plăpând de verdeață,
fi-mi-ai motiv pentru viață!
Fi-mi-ai motiv pentru viață!*

Cerul privirilor tale

*Cât de adânc,
atât cât să încapă
în inima mea,
atât de adânc
e cerul privirilor tale,
iubite!*

Adorație fără cuvânt

*Singur cu marmura caldă
înflorat de o stranie intimitate...
Zarva tăcută a pleoapelor
în vie grăire...
Murmurul sângelui dezlănțuit
în adorare
gonind licurici
peste volutele clipei...*

*Lângă altar –
schimb de inimi smerite:
Dumnezeu –
luând în căuș inima omului
și potrivindu-și-o dedesubtul cămășii
fără cusătură.
Flăcări și ghimpi
peste picuri de sânge...
Pieptul golaș al țaranului
brusc podidit de dumnezeire.
Sudoarea iubirii – Duh Sfânt
oxidând dintr-o dată
sapa și coasa lăsate vremelnic afară
la ușa dinspre răsărit.
Scara pe care s-ar putea înălța
la rang de pioasă virtute
sărăcia cu duhul...*

Lăsați-mă singură

*Puzderii de glasuri străine
îmi cântă strident în auz.
O suită frivolă de mâini
dănțuiesc dinainte-mi.
Dans răstignit în ventricole,
perpetuu balans.
Trupuri stinghere
se-nvârt în jurul lor însele.
Nu mai vreau să aud pocnituri*

*voci hârâite, pietre pe caldarâm,
ace uzate pe discuri
prea des folosite.*

Tăcere!

*Lăsați-mă singură
într-o chinovie
până vocea Lui se va face
din nou auzită...*

Filtraj

*În vitralii
solzi de lumină
aprend candelabre.
Răsfir printre gene
albe fosfene,
blânde de iele...
Lumina mă vrea,
îmi intră sub piele...*

Ploaie de har

*Unul ne suntem
albă verigă –
sfânt mădular,
ochi de aproape
blândă lumină,
ploaie de har...*

Abia dacă am timp

*Umbrele mâinilor
se preling pe obrazii sclipind.
Abia dacă am timp
să mă agăț
de firul de pulbere
poposit pe ușorul
celulei în care
singură stau
uimită de câtă iubire.
Ascult crinul cum plânge
subit asudat
de atâta albire...*

Așează-ți mâna

*Privesc în adâncul de sus.
Se întredeschide
ochiul inimii mele.
Ce pace înaltă!
Cuvintele Tale cad
ca roua pe suflet.
Doamne, așează-ți mâna
pe inima mea
și sfințește-o
cu untdelemnul iubirii!...*

Bocet de seară

*Vino, mă mântuie
căci se înseară...
Gheară de fiară
frigul mă bântuie,
vântuie,
vântuie,
bocet de ceară
sfârâie-n zare
o lumânare
iar pe altare
jertfa devine
mântuitoare...*

Numai cuvintele

*Cristalul acesta de inimă
în care păstrez
numai cuvintele
de dragoste,
de adânc,
de Mesia...*

Floare de sprijin

*Aș putea încă să mă ridic
pe coapsele clipei
într-un vag echilibru
cu anii rămași
în chip de floare de sprijin.
Aș putea încă – vivace –
să adaug neliniștii
umbre noi
iar luminii încă o rază.
Cine-ar putea socoti
câte sintagme
aș mai putea desena
pe cămașa peretelui
imprimat în azur
într-una din numeroasele mele
nopti la alegere...*

V

**Vârstele spiritului
1991**

Palpit de vise

*Te înlăuntri –
luptând cu sinele orb
robit nesomnului
vul – ne – ra – bil.
Cu fulgi insonori
aprinzi palpitul de vis
nevorbitoare dorinți
aruncând peste timp
ofrandă supremă
cuvântului, închinăciune*

Isuse, altar de nevină

*Mă număr ca una din fiice
În stare a-ți fi: octenice!
Șoptită abia melopee,
Fărâ mă de suflet – Psychee.
Lăuntrică foame și hrană.
Străvechi panaceu pentru rană.
Aș vrea să-ți fiu apă sub barcă
Menită oricând să se-ntoarcă
Prin Mesopotamii, Asirii,
În albia neprihănirii...*

Liniŷte albă

*Masa de marmură nudă
cu o carte de rugăciuni
deschisă pre dânsa;
alungând nereide,
prelați oficiind poesia
într-o limbă anume purtată
numai în zilele de canon;
Sfinți, sfinte
cu ochii deschiși aprinzând
sticlele de manufactură
și în liniŷtea albă
suflete rătăcite
rarefiază etherul
șlefuind sunetul
cu elitrele...*

Sun ca lemnul de vioară

*Deși mor cu prisosiță
nu-i găsec la moarte rostul;
nu am leac și nici voință
s-o implor, să-i aflu costul.
Pentru viață am motive
s-o opresc luptând cu firea;
stări și fapte relative
îmi desăvârșesc menirea.*

*Nu m-ajută nici cuvântul
iar tăcerea mă-nfioară,
când mă frunzărește vântul,
sun ca lemnul de vioară...*

Culmi de ivoriu

*Imagini mișcate:
un altar cu oglinzi ascunzând
Kire, Evghenii, Marii,
Domnici, Paraschive,
așteptând toată viața
răstimpul prielnic pentru katharzis
în timp ce spală batiste,
maiouri, ciorapi,
își sumecă fustele ude lipite
de pulpe și pântec.
Lut galben, var stins și clăbuc,
guri veștede mușcă
o dată cu fructul căzut
pumni întregi de cenușă.
Câte o cruce grăbită
la poarta bisericii,
mătăanii în gând și în suflet...
Se spionează-n oglinzi,
clevetesc cu imaginile,
duc din ce în ce mai ades
palma la gură,*

*iau aminte,se-ndreaptă de mijloc,
oftează,
și-nalță cuminți cu prăjina
trecute prin clor și sineală
- culmi întregi de ivoriu -*

Fără prihană

*De patru ori pe atunci
ai umplut copaia cu prunci.
Fără prihană – poala ta roditoare
devenise altar.
Dacă era sau nu sărbătoare
veneai la pătucuri tiptil
ascultând gângurit de copil
și dureri și necaz bunăoară,
parcă uitau să te doară.
Fără pereche erai,
regină pe colțul de rai,
unde răsând te împodobeai
cu mixandre în păr, flori de măr
și busuioc la ureche.
Duminica, mâinile tale curate
frământau pâine, colaci
pentru copiii săraci,
pe săturate.
Alături de ii și pestelci,
zeci de spelci,*

*în lada de zestre dintre ferestre,
miros de pelin, levănțică,
fleacuri cuminți,
dumicații fierbinți
de-amintiri în seri de vecernii.
La capătul iernii aceste,
cobori ca dintr-o poveste,
așteptând strănepoți
alături de care să poți,
cu oasele tale trudite,
să scazi, să aduni,
să împarți, să îmbuni
chipurile,
toate anotimpurile...*

Cât să nu uit

*mersul reinventat
de la genunchi înspre
suflet
în biserici de lemn
doar atât să-și domoale
vertijul
preț de un ceas absolut
sângele dumicat
în sughituri;
poposite în lut,
oasele trecerii,
sigle nevrednice
fum despletit...*

Gorgan de neliniști

*de parcă zilnic
ai face vizite
câtorva mătuși ofilite și singure;
tremurând de nesomn
mâini de rugină atinse
netezindu-ți veșmintele;
atâtor lucruri de spus-
milimetrică drămuire
amânând, mereu amânând
retragerea bruscă, silită.
Infuzii de tei și colir
pentru orice mărunță uitare:
pierdere și câștig
în căușul memoriei,
nostalgie perpetuă –blând colind
divinității prezente.
Solemn dăruit – un flacon de hazard
între ceașca de ceai și pipetă
pentru arca (ne)bunei
capricioasei speranțe...*

Singurul meu

*Peste drum de durere:
franjurii unei iubiri
fracturate,
freatică pânză
în care luminile se dizolvă.
Pești incolori,
sângerând incolor,
o ultimă, ultimă rană
scufundată pieziș
în ochii brândușelor.
Nostalgia dintâiei iubiri
caut smerit,
acest imperiu al binelui,
singurul meu.*

Decât în genunchi

*Când vei găsi de cuviință
cu un buchet de corali
peștește-mă, nostalgie!
Valuri să nu mă poată învinge
decât în genunchi,
în cea mai pioasă tăcere.
Fecundă, marea,
să-mi smulgă cearcănul
din firidele sării*

*cercei de scoici
meduze și sepii plătindu-mi.
În mierea odihnei
să-nfășur nisipul
conpământeanul ecou
când mă strigă,
în valuri, valuri să nasc
tulburător carusel
de-a prea-nemuritul...*

Persuasiune

*Fără să cer nimănui
piatră de moară,
ardere pe rug,
nici gloria, nici înstrăinarea,
agonisesc în tăcere
rotund de iubire
singurul de care
se știe în stare
fals învingător – trupul meu –
cu ușile vraiste
deschis tuturor
cardinalelor vânturi!*

Acum și de-a pururi

*Stană de piatră
în spațiul primordial
aștept cu înfiorare
din pământul reavăn de suflet
să se iște – ca din nimic
fința din bobul de grâu
în stare să mă perpetueze
acum și de-a pururi...*

Icoane pe scoarță

*Rugăciuni
numărate pe deget.
Fără străzi –
orașul cuvintelor,
abecedar sinuos
serpentinele căruia
urc-cobor,
urc-cobor,
fără martori, inopinat,
de uimire flămând,
drămuind întrebările
la care mă închin
zeificate icoane pe scoarță...*

VI

**Așa cum se deschide un crin
1995**

Mă nasc repetat

*Deschid uși
uitând apoi să le ferec.
Rămân așa
prăpastie
între un dus și-un venit de nicăieri
cu resturile unei melancolii roz
lăsate în colțul obrazului.
Mă nasc apoi
din fiecare cuvânt repetat dinadins,
până mă năpădesc năluci
în oglinzi lunecoase.
Cum să mai scriu,
cum să mai scriu deslușit?
Mi se coagulează cuvintele.*

Așa cum am privi

*Să vorbim
așa cum am privi o pasăre-n ochi
sau un felinar rătăcit
pe o stradă pustie.
Așa cum ne-am descoperi
propria stea
în echilibru.
Să vorbim simplu și drept
așa cum am zbura
către Tatăl...*

Ergo sum

*Cu fiecare zi mă împușinez
și atât cât mi-a mai rămas
mă aflu urmărită mereu
de târziul-devreme
din ochii adulților.
Contemplu vârstele spiritului.
Pălesc tot mai mult:
deci exist.*

Tot mai albă

*Cât fosfor
cât fosfor în oasele viilor!
Înmărmuresc.
Devin tot mai albă.
Alb peste alb absolut.
Nici orbii nu mai disting
nuanțele griului.
Nici un sfârc de lumină:
întuneric
pe întuneric înghite...*

Devin străină

*Nu-mi mai recunosc mâinile
așa cum deodată
nu-mi mai recunosc
propriile cuvinte.
Folosesc doar cuvintele altora
care nu mă încap, nu mi se potrivesc,
nu-mi priesc și nu-mi seamănă.
Devin străină
cu aceste brațe pline de
flori de omăt
și chiar dacă mă uit în oglindă
inima mea nu mai încap
în nici o inimă.*

Așa cum se deschide un crin

*Mă îmbrac în tine
pierdută în nenumărate șiruri
de accesorii.
Cămașă care îmi ești
pe pielea mea înflorește timid
așa cum se deschide un crin
sub nările flămânde
ale mirositorilor tineri...*

Așa cum alții mă văd

*Nu-mi cereți
cenușa de-o clipă
a patimei.
Valuri tremurătoare
îmi năvălesc în obraji
cu alge himerice.
Nu-mi cereți să uit
sângele întrezărit
al mîntuirii.
Câți văd iubirea, câți
pe dinafară?
Să mă descriu
așa cum alții mă văd,
nu-mi cereți.
Nu veți afla decât
spaimele
ce în secret mă sugrumă...*

De vorbă cu tine

*În zori
mă dori.
Spre prânz
mă-nflămânzi.
După amiezi
mă-nsetezi.*

*Ziua toată
mă aflu înduplecată.
Și când înoptez
și m-așez
de vorbă cu tine să stau
mă predau.*

Dăruii pace

*Cât miracol
în Cenacol
când cu mâini
deloc stângace
dăruii pace!*

Joc de aparențe

*Între noi: terra incognita,
spații nude,
vagi alcătuiți, aparențe.
Jarul incipient acoperă
clipele muribunde.
Umbrele se mângâie una pe alta,
cuvintele se ating,
muzica ne ajunge din urmă
și ne distinge...*

Un îndemn de rămas

*Cât preget în gând
cât preget în negre cuvinte.
Cad mănunchi lilioci
peste vorbele mele
din minte;
eu simt îndestul
să rostesc stingherit
un îndemn de rămas
ca un bine-ai venit
și mă sui
mă înalț pe călcâi
să privesc
înspre chipul din urmă
al Celui Dintâi...*

Clipa în care voi fi

*Astăzi nu sunt;
refuz pur și simplu să fiu
din neglijență
sau din exasperare.
Un strămoș și-a uitat în mine
un strop viu
și-acum scotocește stârnit,
nădușit de atâta confuzie,
întârziindu-mi un veac
clipa în care voi fi.*

În brațe cu aerul

*Mă-ncolăcisem pe aer
duh alb
în rostogolire.
Cerul se înălța tot mai mult
și degeaba
îmi fluturam în cădere
pletele agățătoare.
Mă rostogoleam
în brațe cu aerul.
În zori
reîntors de pe câmpul de luptă
am îmbrățișat
cu palmele pline de lut
surioara țărână...*

Năluciri

*Bulgări de vis
în priviri.
Chemi anume
pe – unic – iubitul
care-ți deschide o lume
spulber de vis
peste umerii tăi dezgoliți
năluciri...*

Cruci și umbre

*Din pământ o cruce crește
umbra de ți-o răstignește.*

*Din pământ o cruce suie
umbra de ți-o bate-n cuie
umbra ta fără prihană
străvezie, diafană.*

*Nici țărâna nu-l astupă
când cuvântul se întrupă.*

*Se-aud clopote cum bat
umbra ta-i fără păcat.*

*Crucea nopții o destramă
când se-aude plâns de mamă.*

*Peste aripa nălucii
sfâșie tăcerea crucii:
iar când soarele clipește
crucea ta înmugurește...*

Ipostază

*Ce rugăciuni să adaug, iubite,
și cum să-ți mai cânt, o Isuse, osana,
când toate cuvintele fură rostite
și n-ajung deplin să-ți acopere rana?*

*Mi-e versul merit să-l rostesc
în șarade*

*Cuvântul ascuns sub tăcere
mă doare
din pomul oprit câteodată-mi
mai cade
un măr viermănos,
putrezit, la picioare...*

E vară, e frig...

*Pe pământul acesta surpat
mor stele cuprinse de geruri
un foc se aprinde în ceruri
fantomă-n castele se zbat.
E vară, e frig, e-nnorat
Trag cincî-şase roţi la căruţă
un prunc tot privind întristat
aprinde în palm-o steluţă...*

De ce nu pot

*Mă sprijin de aer...
Pe dinaintea privirii
îmi flutură fluturi minusculi
ochii mi se multiplică,
văd triplu, quadruplu,
dar vă asigur,
când iau în braţe şi cântăresc
preţ de câteva clipe*

*ca pe un copil înecat
un chip cunoscut,
mă cuprinde vag o tristețe
după vâltoarele vârstei
chiar și după zgâriatul cu unghiile
în carnea, albă cândva,
a cuvântului...*

Nimb

*Eu însămi măsura imberbă a speciei
lupt, mă înfrupt
din clipe ca din bucate,
pe îndelete, pe apucate.
Doar dansul pe clapele nopții
mă acaparează –
singurul care contează;
mișcarea tulburătoare
a sângelui lenevit
de atât neiubit...
Într-un târziu, ies din matrice
tot ca o blândă, plină de grații,
Euridice...*

Eu și tu

*Unde, unde dacă nu
ne-am putea, putea ascunde?
Lângă apele rotunde,
eu și tu...
Lângă apele mirene
pe sub coame de sirene,
unde unde, dacă nu
am putea suav pătrunde
precum razele prin gene,
precum sângele prin vene,
ne-am putea putea ascunde,
unde unde, dacă nu
în iubire eu și tu?*

Pasărea sinelui

*Starea de har
ca un aer ne ține;
cu aripi fragile
cobor peste file
prefăcându-mă-n rouă
de lacrimi – două –
de sub uluca
din care cucul și cuca
se prăbușesc în abis
ca pescărușul ucis,
de marea, năuca...*

Nimb II

*Bântuie sori
prin ocean de ninsori.
Câmpul
ce alb e
de stele în salbe.
Ce de fiori!
Soare, mă dori!*

Vis, aparență

*Tropot de cai
indiferență
tu te nășteai
vis, aparență?
Cum te iubeam!
Din slăbiciune
nu te vedeam:
deșertăciune.
Te recunosc
din depărtare,
parfum de mosc
ești renunțare.
Poate-i târziu,
indiferență
astăzi te știu:
vis, aparență?...*

Vieți răsucite

*Palide ploile
întunecă joile,
lunile veștede
albe duminici
sâmbete umede
oamenii-s cinici.
Palide, ploile
pot să uzurpe
marșile, joile,
nervii să-ți surpe.
Picuri rotunde
ploi fără nume
pot să inunde.
Cad peste gene
ape mirene
frig peste lume
miercuri uitate,
gânduri subite,
vieți răsucite...*

Aerul de respirare

*Hai să plângem împreună
că destul am răs tăcut
haide să privim la lună
precum câinele bătut.*

*Aruncați un braț de crini
peste pegași la cotigă
ce-i nevoie de blajini
când doar cei nedreți câștigă?
Până nu se înoptează
haideți să pornim călare
căci atunci se-mpuținează
aerul de respirare...*

Corp astral

*Sufletul
detașat tot mai mult de pământ,
desprinzându-se lent,
zburând ca un petecuț de hârtie
pe care ți-ai notat lapidar,
cândva, datoriile...
Siluete de îngeri
îți alungă insidios
nisipul din stelele ochilor.
Elan vertical
în văzduhul ieșit din țâțâni
unde păsări mioape
abia își mai mențin
echilibrul...*

Din timp în eternitate

*O altă chinovie
lipită cu lut răbdător,
inima mea
în veșnică devenire.
Ca pe un iubit îl aștept
în smerenie,
cu ușa desferecată
pe Cel care-mi cunoaște
până și umbra.
Prezent în cerul
chinoviei mele,
doar El, aflându-se în putere,
să-mi cuminece
ca pe propriul trup
clipa trecerii mele
din timp în eternitate...*

Semn

*În grabnica-mi trecere
cu semne pure
las mărturie
minuscul semn
dovadă vie
atâtor semeni
a ce însemn...*

Fiindul și durutul

*Pune-mi, Doamne, o hlamidă
din scaieți și pălămidă
iar pe cap în loc de crini
o cunună de ciulini.
Cu o lance vino drept
și străpunge-mă în piept.
Când mi-s gândurile valma
bate-mi cuiul sfânt în palma.
Palma care te trădează
și îmi ține carnea trează.
Care-mi ține proaspăt lutul
cu fiindul și durutul.
Pune-mi sufletul în frâie
sau strivește-l sub călcâie.*

VII

Fie și pentru o clipă

Aștept să-nflorească

*Dunărea – ochi în cristelniță.
Soarele iscodea prin vitralii.
Pe mama o ademeneau
spiridușii durerii
cu duhul blândeții.
Aveam carnea mai dulce ca sufletul.
Liberă, liberă
mă-nfățișam în lume solemn,
cu un strigăt de glorie.
Încercam să palpez în memorie
poezia-mprejurului,
posibila ei devenire.
Taina aceasta mă cucerise.
Fără răgaz de atunci
aștept să-nflorească sidef
o dată cu floarea de har,
piatra scumpă a inimii.*

Desculță, dimineața

*Tot ce ating mă sperie.
Desculță, cu gleznelu ude,
dimineața, ca o fecioară săracă
mi se dezvăluie.
Aștept rotunjirea
să-i pot măsura, deopotrivă,
prihana și puritatea...*

Intenții la vedere

*Ai putea să lipsești zile nenumărate,
masa tot îmbelșugată rămâne-va,
lângă obrazul golit – ochiul
tot veghe,
umbrele tot ascunse
după albe perdele,
gândul trimis tot la potrivnice iele.
Ai putea, princiar să dispari
ca un fluture în estuarul de liniște.
Și în frigul din vid ai putea să cobori
cu picioare desculțe.
Pune-ți intențiile la vedere:
cândva și pe mine zâmbind
ai putea să mă iști
din cuvinte...*

Lecții de liniște

*Ecoul picăturii de liniște
în apele mele lăuntrice.
Fără omisiuni
dispusă a-mi rememora
identitatea
scoțând la iveală
din magazinul cu feroneriei
colecția de ticuri absurde*

*în așteptarea ilustrului anonim
alături de care să iau
lecții de liniște...*

Rug de liniște

*Cu propria împotrivire mă lupt;
atâta aprigă râvnă
pentru aura doar – a însingurării!
Somnul despică
prima zăpadă a sângelui,
prăvale setea din trup.
În numele fidelității
îmi aflu sălaş
în jarul trupului tău
mocnind a iubire
pe rugul de liniște...*

Incognito, praful...

*Cât despre mine? Doar scâncetul
- merinde și sare –
cenușa focului sacru.
Câte un semn încropesc
dezvelind icoane pe scoarță,
singura mărturie
despre arderea cerurilor.
Ce știi tu,*

*cum se așterne
incognito, praful,
și cum răsucesc,
ca pe o cheie
hieroglifele inimii...*

Spectacolul amiezii

*acest monolog în surdină
când hohotele de râs
ale clorofilei
- trase la indigo –
iradiază ger peste vișini...*

Ca Ulisse

*În aer dansează fosfene.
Simți o constrângere inevitabilă
din partea obiectelor
însuflețite deliberat,
până la dulcea rănire a plasmiei,
o constrângere
ca de la sete un cal înspumat
păscând iasomie și crini
din mocheta de plușcot
de spatele căreia,
legat de catarg ca Ulisse,
scrii în genunchi...*

Fără să bănuie

*Din lungi frământări
îmi alcătui
o îndoită speranță,
îi șlefuiesc cu migală elitrele
fără să bănuie măcar
ce hrubă enormă
înconjură aerul...*

Abia când Selene

*Și eu izbucnind neașteptat
ca un incendiu
devastând câmpul minat
al viscerelor
și stingându-se singur
abia când Selene – palid încercănată
ca o femeie, în zori,
părăsită,
se azvârle subit
sub roțile Carului Mare.*

Într-o singură vară

*Prea multe înțelesuri,
abia prididesc.
Prea mulți ereți
pândesc pasărea colibri,
leopardi alergând antilope.
Prea mulți cobai
întru cunoașterea vieții,
ani – într-o singură vară...
Halou reflexiv –
singurătatea poetului
suspendată de-un fir
care încă suportă,
încă suportă...*

Seism

*Vacarmul difuz al copiilor
trototind obsedant
pe coridoarele zilei
liberi către aerul liber,
câtre aerul liber,
ceașca plină cu lapte instant
debordând după spasme telurice,
obiecte dansând după vuietul –
Lucrurile împrumută-n vertij
alt fel de formă,*

*spectrul își schimbă paleta
după rugul amurgului,
sigla inimii
despicată în mii de celule
pâlpâie din ce în ce mai arar
pe retină...*

Mysterion

* * *

*Aerul tot mai acerb
mă strălumină.
În fiecare crenel,
lumina lipește cu venerație
paiete de marmură.
Pe-acest obelisc
cioplit în granitul memoriei
timpul murit reînvie
cu forța desăvârșirii...*

* * *

*...Pasărea Lyră
îți dăruiește obol
o secundă.
Aerul tot mai acerb
respiră el însuși prin tine
de-a pururea liber!*

* * *

*Atâtea culori îți fură
aproapele ochilor;
sângele tandru al clorofilei.
De-atâtea ori mă îmbăt
cu ziua dintâi, genuina,
așteptând cu uimire să cadă
pasărea Lyră –
pe curmezișul de filă...*

* * *

*Curg nefiresc
albă-n dorința de dragoste,
ca o sămânță flămândă de rod.
Sorb cu buzele altuia
toate nectarurile
de parcă mi-ar fi refuzate
și mă aflu ades
tot mai neclară, mai tulbure...*

Râu în alunecare

*Economiseam diminețile
în auzul orbit de neliniște
până când întunericul
lua forma de râu în alunecare.
În firidele lui ascundeam
rămășița de vis – proaspătă încă –*

*și fiindcă mă trezeam prea devreme
din nou azvârlită
în sălbăticia culorilor,
în lăcaș de selenă
nutream să găsec un răspuns
lumei din mine
un pod traversând vertical
criza de moarte –*

Așa cum apari

*nu-mi semeni deloc
deși ani întregi
te-am tot confundat
cu imaginea mea nepereche
oglindită în steaua Alcor
ca o apă vremelnică
în care un orb
își limpezește orbitele...*

Impromptu

*În viesparul de sunete
improvizez
un acord du-te – vino.
Pășind încotrova
mai iau după iarbă.
Fantomatice fluvii*

*de albă tandrețe
născocesc graiul intim
impromptu
la o primăvară
atât de potrivnică...*

În toiul visării

*Ce de priviri
împotrivă-ne!
Ce de oglinzi
clătinate,
măsurându-ne,
sorbînd voluptoase nectarul
dintruînceputului...*

O singură dată

*Pierdutul de rost
când viața-ți clipește benefic
o singură dată;
Provocator,
când te aștepți mai puțin
hohotul singurățății,
gustul de sânge
al pierderii sinelui...*

Spațiul acestei trăiri

*S-au irosit,
s-au irosit
diminețile.
Zorii de seară-s pe cale
de dispariție.
Nu au rămas decât zilele
fără început și fără sfârșit
moțâind în spațiul
acestei trăiri
transfigurate în păsări și vise...*

Aer mai mult

*decât ți se cuvine.
Apă – îndeajuns
pentru primenirea vederii
iubitului orb
cel nemărturisit închinându-se
unui zeu schimbător:
orgoliul.*

Fără ca tu

*Desigur,
lumea existentă
și fără ca tu s-o alcătui.
Stele se nasc și se sting
rostuite întocmai.
Tu nu faci decât
să le răvășești
capricioșii zuluți
sperând într-o vecinătate
agreabilă.
După o noapte
de proprii mistere
lumina mai dormitează
ascunzându-se pudică
după un cearcăn.*

De la steaua

*Un orb se privește-n
ogindă tiptil
ruină-n altarul de suflet.
Umbrele dau lăstari
pe fața lui nedeslușită.
Plouă cu muguri de plop
peste dealuri,
ispită de verde alung*

*atunci când ascult un prigor
fluierând o colindă.
Un cal se adapă din rouă
și nimeni nu vede
cum aripi îi cresc
pornind de la steaua
din frunte.*

Miracol incert

*Mesaje de dor
în abis
se ramifică
precum crengile
unui arbor pitic
ezitând să-ți pătrundă
lăuntrul
un strop de miracol
incert...*

Nimeni la ușă

*Ruguri clădești din copaci încă vii
n-ai loc nici măcar de cenușă
în preajmă-ți rămân
numai pietre pustii
nu-ți ciocăne nimeni la ușă.*

*N-ai cui să împarți
nici sare nici pâine
un ochi ți se sparge în vârf de cuvânt
și când obosit te mai latră un câine
constați c-ai ajuns
doar un pumn de pământ.
Un pumn de țărână încet mișcătoare
pe care furtuna o azvârle la mal
spre alte țărâmurii picioarele-ți goale
te duc nerugate călare pe-un val.*

*Pe-un val decât sufletul tău mai înalt
cu rouă pe buze
și-n ochi c-o sclipire
un vânt necuminte din fire c-un salt
îți suflă-n ureche o nedumerire...*

Asemeni pietrelor

*să te afunzi în spaimă
ca-ntr-o peșteră,
necuminte pândind
câte capricii anume
nu se răzvrătesc,
soluții fără întoarcere
asemeni pietrelor
dintr-un râu vlăguit.*

Precauții

*Asupra voastră?
Nici un efect;
pateticul dor
sigilat cu ispite.
Nimeni nu bănuie
depărtările
dintre cuvinte.
Zâmbiți fără grijă.
Nimic
nu se poate
schimba.
Fără zâmbetul vostru...
Totul e-n ordine.*

Nici o aureolă

*Statui și portrete
de zei anonimi
albastrului cer infinit
năvală –
rătăcitoare himere
salvând aparențe
la porțile sinelui
de unde se rostogolește
nesigură
umbra ta fără nici o
aureolă...*

Iubirea

*o meandră
două meandre,
cât vital să-ți urzice urechea,
vuiet danubian
purtător de minuscule roade
înspre meleaguri virane...*

Toate porțile

*Neîntoarceri
hăituindu-se-n cerc:
deziluzii
fără zi de odihnă.
Gând în spirală,
ploi cu duiumul,
arome, ispite,
mărturisiri fără rost.
Toate porțile ferecate
acestui arhitect
și constructor
de fum...*

Pe de rost

*Cunosc pe de rost
dansul sticlelor colorate
meșteșugul țândărilor
trebuincioase
unicei amfore.
Știu din copilărie
toate strigările de pe dealuri
și ascult
cu umilă trufie
la o gură de clopot
cântecul orbului,
pipăind veșnicia...*

Ninsori suverane

*În matricea luminii:
ninsori suverane.
Câteva mostre de frig,
împărății siderale,
superbe,
magnifice flori
de cenușă bengală!*

Atâtea făpturi

*cuviincios alintate,
viscolite de patimi
și spleen
sălășluiesc în făptura-ți
agonisind vechi
icoane
pământului cuminecătură...*

Neospitalieră, secunda...

*Brusc învechit calendarul,
vaporizate scoarțe...
Lanț cotropit de rugină
trupul murit,
cătze minut implorând,
cătze, neospitalieră,
secunda...*

De rămânere...

*Dincolo de acum
colibă-ai clădit în ferpar
negru sipet
hulpav înghițindu-te.
Oarbă, pierdută icoană-n altar,
pe nesimțite, la ducere,*

*odată cu inima ta
disonant sfărâmându-se
timpul.
Răgușit, destrămat (des)cântecul
într-o veștedă,
cu ochii prea stinși
amurgire, împotrivă rostindu-se
înceată chemare
de rămânere...*

Numai ce se cuvine

*Te mărginești
la ce se cuvine
sub pielea ta furnicând
armonia dezordinii,
loc liber pentru
împrejmuite statui
și-n pieptul
dintr-o dată prea strâmt
pentru o respirație,
deformate, oasele zdrențuite
ale întrebărilor...*

Acceași supunere

*Ca pe un sâmbur
alt soi de trup
te-a purtat în adânc
vreme de trei anotimpuri.
Alt soi de ochi ți-au vegheat
foamea și vrerea.
Vorba-și rupea
cu dinții, singură, ațele,
și-n nopți prelungite
jinduind se-mbrăca
în aceeași,
hohotitoare supunere...*

Parafa târziului

*Legitim purtând
jerseul melancoliei,
înfiorat
de propria juventute
descifrezi
etologia melcilor eremiți,
săgetat de privirile ielelor
joc de aparențe
inventat pentru a pune
parafa târziului
peste ce-ar fi putut să devină
r o t u n d.*

Fobie

*Fisuri transparente
în panoplia realului.
Precauție cu efect stenic
memorarea a două lacrimi
complice,
anume cicatrizate
ca niște vagi promisiuni
linșând paloarea nepăsării.
Fobie?... Cataclism?...
voi fi întrebat.
Nu! Doar veștile despre
p o s i b i l a greșeală
a computerului.*

Muzica faptei

*Câteva gesturi anterioare
prevestind rugina,
mutațiile petrecute după
în apele rotite ale somnului
(cui ar folosi înscenarea ?)
Cu neputință de mărginit
hotarul privirii,
așa cum muzica faptei
între do relativ
și do absolut
de-a pururi
în afară de sunet...*

Îmblânzitor de melci

*Melcii, numai melcii,
cunosc cu adevărat
osânda nevorbirii.
Somnul lor copleșit
- totem spiralat –
nu e decât o momeală
cu alonjă subtilă
pentru paznicii
sunetului.
Amprente migratoare
înfloresc cu smerenie
abia după ce
îmblânzitorul – despot
uită biciul ghiftuit de cenușă
între palmele ierbii
albastre de rouă...*

Claviaturi minerale

*Neostenit
ciripitul viorilor,
căprioare necunoscute
dintr-un crîng răzvrătit.
Claviaturi minerale
rostogolesc
neliniștite stele.*

*Străjuit de sturzi,
pateticul ornic
vântură noroace.
Urmele prelinse ale
melancoliei
aburesc bizar
sub nisipul clepsidrei...*

Apoi înțelesul

*A conținut osânda:
deasupra mușuroiului de trădări
câteva lacrimi plate
lansând piruete potrivnice –
Neasemuindu-se cu nimic
memoria vreunei lașități
lăsată pe seama oricui
decapitează idoli.
Rocada
figurinelor de gips
din ceasul stelar
tulbură oglinda;
în fine, franjuri înșelători
ai imaginii abia părăsite
apoi înțelesul:
Trădarea nu va suporta
niciodată oglinda...*

Orice gest

*Mâini zgrunțuroase netezesc
ridurile frigului.
Miere cu fiere –
orice gest de supunere:
câtă legare cu mâinile la spate!
Trebuia să presimt
latentele semne de toamnă,
trebuia să presimt...
Ce lungi, disperate cuvinte
ne-acoperă,
giulgiu de staniol.
Dedesubt,
șanțurile adânci ale spaimei.
Cu o mână ucizi,
cu cealaltă mângâi...*

Ceas de nisip

*Distilată
atârând de un ceas de nisip
viața mea se întunecă
se iluminează,
consecutiv.
Mă biruie aduceri aminte,
paliativ
pentru străvechi cicatrice...*

Niciodată aceeași

*răsfoi anotimpuri
pe un nisip mișcător.
Cu luare-aminte
mă nasc-risipesc
pretutindeni
și nu prididesc să respir
aerul crud
din rărunchii unui cuvânt
ademenitor
ca un murmur de dragoste...*

Mimoze plângând

*Pe lângă umăr aidoma,
umăr stâng,
vreme de câteva răsărituri,
din sensuri opuse,
împrumutându-și unul altuia,
pașii, nedumeririle,
fals timbratele stângăcii.
Ca niște păsări somnoroase –
arcadele
și un minuscul semn de recunoaștere
cuibărit între iriși.
Neajunse la țintă – săgețile
dorinței.*

*În urma lor: pârții de curiositate,
galerii de regrete
împrejmuid ca un zid
mimoza
răsărită din lacrima
întâiului jurământ!*

De solitudine

*În spațitul puțin imprecis
orice desprindere de mâini
înseamnă irevocabil
o pierdere;
strâns lipite – palmele noastre
nu-și mai ajung ele însele
dansând un superb menuet.
O piramidă de mâini
ridicăm în văzduh
intuind pe de-a-ntregul
un timp echivoc
semănat cu semnițe
de solitudine...*

Marca messă

*Tulburător requiem
pentru ziua când
o să aniversăm*

*Marea Messa Solemnis
în semn de izbândă.
Sabia Vechiului crai
picurând în vene târziul...*

Subterfugii

*Prin sita format zero:
aer supraesență.
Portița în lături
simulând evadarea
prigorului surghiunit
din nevoie prea multă
de cântec...
Învingător
dintr-un turnir spectaculos
îți care cicatricile
anticipează rana.
Văr menestrel
flautistul pădurii
cărăușindu-și cocoașa
sub care zac spate-n spate
siamezi neîmpliniți
șerpilor necesității...*

Simt că exist

*Oficiez tăcerile
și bat câte-un cui
în fiecare nouă tristețe.
Căror vremelnice trupuri
li se dăruie primitoarele mâini?
Ce aer străin îți devoră,
lacom, privirile
și cărui ecou i te alături
așteptând să-ți parvină
un semn că exist
odihnindu-mă albă
în plină furtună?...*

Anume

*Ieșisem
anume să vânăm
infinitul
atât de ușor de rănit,
oh,
alunecos...
Mâini de neprieten
pândeau
cuibarul nostru de fum
în timp ce dimineața
colții își arăta-n răspântii.*

*Printre dărâmături,
albind,
cuvinte vechi,
nefolosite încă...*

Încă o șansă uitării

*Răscumpăr peșin
frunzele murite,
foamea pescărușilor
o revendic
acordând încă o șansă
uitării...
După căderea dintâi
dreg glasul scoicii
răgușite de-atâta chemare;
cuminec pâinea și vinul
tristeții
curcubeu retrovers
din verde olive
diluât
până la pacea meduzei.*

Nesupunere

*faptul de a păși în nefire
aventura rămânerii
mereu la aceeași
teribilă vârstă.
Dezlegat de ispite
cu-aceleași sticloase imagini
agonizând pe retină.
Nevoința de-a iubi
cu tot dinadinsul
uituc de vorbire
un strop de jind
înflămâzător și setos
de orice amintire,
din părul tău izbucnind
ierburi și licurici
grațioase trestii și sălcioare,
semințe, duium de barbare semințe
care nu se știe când
și în pântecul cărei lumini
vor da roade.*

Din dragoste

*În rugă, buciume natale...
Lacrimi – în galop
subteran
fecundează țărâna.
Culori părelnice
surâd mărturie
voluptoaselor rodii.
Din dragoste
glăsuind înspre ram
pasărea fertilității
reazem râvnit
la hotar de crepuscul...*

Libație de toamnă

*Cursivele ploi estivale
Cad veștede gata să iște
Imperii de vise ca niște
Sublime căderi triumfale.*

*Retina urzește sargasse
De închipuiri hămesite
Și toarce veșminte menite
Ispitelor locul să-l lase.*

*Nu-i chip anotimpul să-l lepezi
Să-ncerci să îndupleci solstițiul*

*Rememorând exercițiul
Cel crud al secundelor repezi.*

*Cum poți amâna o culoare,
Să faci să te uite sorocul
Când mâna ce sprijină tocul
Devine de-acum trădătoare?*

O Golgotă

*Doamne Sfinte,
Port în spate
o Golgotă
de păcate,
port în spate uneori
o Golgotă de erori
de neliniști aspre,
grele,
Dumnezeu să mi le spele!*

Clipa de zbor

*Patimă – tu,
moarte viețuind în trup
încă din naștere,
lasă-mi sufletul,
lasă-mi sufletul măcar
să se bucure
alegând el singur
clipa de zbor
în eternitate!*

Spleen

*Mă tot coase, mă descoase
sufletul uscat pe oase
și mă fac ades să sufăr
toate florile de nufăr.
Tot ce-n jurul meu iubesc
carnea, sângele-mi rănesc.
Visele din mintea trează
sufletul mi-l scrijelează.*

Privește!

*Inima-mi, Doamne
țâșnește din piept;
pe umărul drept
o aripă-mi crește;
Doamne, privește:
de la un timp
calc pe aerul rece
pe aerul cald
ca un herald
deasupra pământului
împinsă de Duhul Cuvântului!*

Quo vadis?

*Până unde, până unde
urc golgote de secunde,
adumbrit de Duhul Sfânt
urc pe treaptă de cuvânt
până unde, până când
pe spinarea unui gând?*

La poalele crucii

*Să mă așez în genunchi
la poalele Crucii
precum vălătucii la temelia de casă;
s-așez ștergarul pe masă
și pâine nefrântă
ca pentru Cina cea Sfântă.
La poalele Crucii de lacrimi
s-aștept izbăvirea
smulgându-mi iubirea din carne,
din os,
din colțul de suflet
să-mi iasă un înger.
Poate înduplec povara
s-atârne doar în afara de stâncă
și peste abisul de lacrimi
să văd cum un vultur mănâncă
din trupul, în cuie ucisul,
viu încă...*

Altminteri

*Intrări și ieșiri,
provizoriu repaos.
Mă-ncarc de nimicuri
sub ochi iscoditori
rotindu-se uliu
deasupra cuvântului meu
izvorât dintr-o
irepresibilă nevoie.*
*Alminteri,
mă strădui să dau
alt chip – întunericului.*

Oricât aş muri

*Și iarăși devin anonima
întoarsă cu fața spre Cruce...
Convoi de luceferi
ca niște îngeri
blând mângâindu-mă
și înstelându-mă-n frunte
c-un semn minuscul
dovadă că – oricât aş muri –
mă voi naște
în aceeași vale de lacrimi
ca-ntr-un misterios labirint,
rătăcindu-mă...*

Nu știu altă nevoie

*Mă supun cu-nfiorare
Întâmplării de-a fi cântec
Port în colțul gurii floare
Și un înger port în pântec.
Jumătate sunt ființă
jumătate sunt idee –
Nu știu altă nevoie
Decât a-mi fi însămi cheie...*

Fără tine

*Cum vântură aerul
roata în trecere
cuvântul învârt
ca pe o secere.
Cum sortit să se nască
e trupul din trup de femeie
fără Tine aș fi nevoit
să-mi pierd viața ca pe o cheie...*

Abluțiune

*Mă spăl dimineață
cu lacrima Ta
mă spăl dimineață
și ochiul meu orb*

*mi se vindecă
treptat de albeață*

*Mă spăl înspre seară
cu sângele Tău,
mă spăl înspre seară
și sângele suie, se duce
la Tine ce stai țintuit
acolo pe Cruce...*

Ghetsimani

*Pe muntele plin de măslini
sudoarea lui purpurie;
Ucenicii blajini
ațipind obosiți
cu creștetele pe bolovani.
Ce greu, ce adânc le e somnul...
Apoi, punga cu gologani
semnul ocării,
răsplata trădării
de Domnul!*

Cu o lumânare sfințită

*Fii gata.
Se-apropie ziua când
îți vei incendia*

*fericită
propriul trup
cu o lumânare
sfințită...*

Fără tine

*nici unui lucru
nu-i aflu măsura;
Tu – începutul
și tot Tu – sfârșitul
a toată făptura...*

Întemeiere de cin

*Tu nu vezi,
Doamne,
cum ne cotropește deșertul?
Râsul meu se înalță
în flăcări
deasupra ușorului casei.
Știu eu dacă blânda selene
va asista cu evlavie
la întemeierea de cin?*

* * *

*Cuvinte
agonizând peste
lucruri mai vii
decât ființele.
Doar mâinile ținuite
în oglinzi mișcătoare
împletesc cu migală
cămașa fără cusătură
a inimii.*

* * *

*Cutreier nemărginirea:
Policandrele unui castan
înflorindu-mi triumf
la hotarul duratei
destramă auzul
dând în vileag
întemeierea de lacrimă.*

Cuprins:

Cap. I Aproape de mirare 1983 3; Dincotro? 4; Câte un semn 4; Din pricina ninsorii 5; Simpla alegere 5; Colocvii de meteori 6; Departe 7; Sosia 7; Plonjări pantomimice 8; Poem în fața oglinzii 9; Reconstituire 10; Neutralitate mătăsoasă 10; Aproape de mirare 11; Acrobat vulnerabil 12; Vânătorul de sensuri 13; Dor sfârșit 13; Ninsoare poetică 14;

Cap. II Dialectica emoției 1986 15; Dialectica emoției 16; Nacele de ceață 16; Bilanț provizoriu 17; Vânt printre ideții 18; Epifanie 18; Devenire 19; Prețul nemuririi 19; Stelele în întuneric 20; Iartă cuvintele 20; Iz de dragoste 21;

Cap. III Iubiri necesare 1987 47; Iubiri necesare 24; Stare perpetuă 24; Oricât aş muri 25; Trec 25; Tu 26; Clepsidră 26; Pe când 26; Să mă desprind 27; Iar când 27;

Cap. IV Acoperiș pentru rugă 1994 29; Acoperiș pentru rugă 30; Fără de aripi 30; Descântec de viață 31; Cerul privirilor tale 32; Adorație fără cuvânt 32; Lăsați-mă singură 33; Filtraj 34; Ploaie de har 34; Abia dacă am timp 35; Așează-ți mâna 35; Bocet de scară 36; Numai cuvintele 36; Floare de sprijin 37;

Cap. V Vârstele spiritului 1991 39; Palpit de vis 40; Isuse, altar de nevină 40; Liniște albă 41; Sun ca lemnul de vioară 41; Culmi de ivoriu 42; Fără prihană 43; Cât să nu uit 44; Gorgan de neliniști 45; Singurul meu 46; Decât în genunchi 46; Persuasiune 47; Acum și de-a pururi 48; Icoane pe scoarță 48;

Cap. VI Așa cum se deschide un crin 1995 49; Mă nasc repetat 50; Așa cum am privi 50; Ergo sum 51; Tot mai albă 51; Devin străină 52; Așa cum se deschide un crin 52; Așa cum alții mă văd 53; De vorbă cu tine 53;

Dărui pace 54; Joc de aparențe 54; Un îndemn de rămas 55; Clipa în care voi fi 55; În brațe cu aerul 56; Năluciri 56; Cruci și umbre 57; Ipostază 57; E vară, e frig 58; De ce nu pot 58; Nimb 59; Eu și tu 60; Pasărea sinelui 60; Nimb II 61; Vis, aparență 61; Vieți răsucite 62; Aerul de respirație 62; Corp astral 63; Din timp în eternitate 64; Semn 64; Fiindul și durutul 65;

Cap. VII Fie și pentru o clipă 67; Aștept să-n florescă 68; Desculță dimineața 68; Intenții la vedere 69; Lecții de liniște 69; Rug de liniște 70; Incognito, praful 70; Spectacolul amezii 71; Ca Ulisse 71; Fără să bănuiești 72; Abia când Selene 72; Într-o singură vară 73; Seism 73; Mysterion 74; Pasărea Lyră 74; Atâtea culori îți fură 74; Curg nefiresc 75; Râu în alunecare 75; Așa cum apari 76; Impromptu 76; În toiul visării 77; O singură dată 77; Spațiul acestei trăiri 78; Aer mai mult 78; Fără ca tu 79; De la steaua 79; Miracol incert 80; Nimeni la ușa 80; Asemeni pietrelor 81; Precauții 82; Nici o aureolă 82; Iubirea 83; Toate porțile 83; Pe de rost 84; Ninsori suverane 84; Atâtea fapte 85; Neospitalieră, secunda... 85; De rămânere 85; Numai ce se cuvine 86; Aceeași supunere 87; Parafa târziului 87; Fobie 88; Muzica faptei 88; Îmblânzitor de melci 89; Claviaturi minerale 89; Apoi înțelesul 90; Orice gest 91; Ceas de nisip 91; Niciodată aceeași 92; Mimoze plângând 92; De solitudine 93; Marea messă 93; Subterfugii 94; Simt că exist 95; Anume 95; Încă o șansă uitării 96; Nesupunere 97; Din dragoste 98; Libație de toamnă 98; O Golgotă 99; Clipa de zbor 99; Spleen 100; Privește! 100; Quo vadis? 101; La poalele crucii 101; Altminteri 102; Oricât aș muri 102; Nu știu altă nevoie 103; Fără tine 103; Abluțiune 103; Ghetsimani 104; Cu o lumânare sfințită 104; Fără tine 105; Întemeiere de cin 105; Cuvinte 106; Cutreier nemărginirea 106;

Tiparul executat la S.C. **GRAFPRINT** S.R.L.

Str. Odobești, nr. 1 Bis, Galați

Tel./ Fax.: 0236/ 318440